

ΣΤΗΝ ΑΣΦΥΞΙΑ ΤΗΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ...

Συζητήσεις για το τι μέλει γενέσθαι γύρω από τη διαρκή αναδιάρθρωση της λειτουργίας και του ρόλου του πανεπιστημίου πάνε και έρχονται από τη στιγμή της γέννησής του. Εξελίξεις που κάθε φορά εγείρουν λιγότερο ή περισσότερο το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης αλλά κυρίως των άμεσα εμπλεκόμενων υποκειμένων. Φοιτητές, εργαζόμενοι αλλά και άλλα υποκείμενα που συνδέονται, οργανικά ή μη, με το πανεπιστήμιο καλούνται να «διαχειριστούν» τα δεδομένα που επιβάλλουν οι εκάστοτε συγκυρίες. Το ζήτημα του ασύλλου, οι διαγραφές, οι ιδιωτικοποιήσεις κ.α. έρχονται για μια ακόμα φορά στο προσκήνιο.

Από την εξέγερση του Πολυτεχνείου και με την είσοδο στη μεταπολίτευση οι κοινωνικές δυναμικές που αναπτύχθηκαν οδήγησαν στη νομική κατοχύρωση του πανεπιστημιακού ασύλλου. Οι πηλγές που άφησε η χούντα στην πολιτική και κοινωνική ζωή, έδωσε πάτημα στην ανάπτυξη της **ρητορικής του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου**, το οποίο θα εμφανίζεται πλέον καθαγιασμένο όπως και η γνώση που παράγει. Μια ρητορική, που παρόλα αυτά, **αγνοεί τη φύση του πανεπιστημίου**, όπως αυτή διαμορφώνεται μέσα στο σύμπλεγμα του κράτους και του κεφαλαίου. Συμπληρώνει, έτσι, την αλυσίδα της καπιταλιστικής παραγωγής, μέσα από τη δημιουργία των αυριανών αφεντικών, του εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού που θα καλύπτει τις ανάγκες της αγοράς εργασίας και την παραγωγή γνώσης χρήσιμης για το κράτος και τα αφεντικά. Συνεπώς η εξέλιξη της αγοράς συνεπάγεται και την εξέλιξη του πανεπιστημίου. Η αναδιάρθρωση αυτή γίνεται κάθε φορά σε βάρος των συμφερόντων και των αναγκών των υποτιμημένων κομματιών του πανεπιστημίου, πράγμα που με μαθηματική ακρίβεια θα οδηγεί στις αντίστοιχες αντιδράσεις. Αναδεικνύεται, έτσι, μια αναγκαία συνεπαγωγή η αναδιάρθρωση στο πανεπιστήμιο σημαίνει και την αναδιάρθρωση στην καταστολή. Φτάνοντας στο σήμερα η κατάργηση του ασύλλου εντάσσεται στις προτεραιότητες κατασταλτικής στρατηγικής η οποία ακολουθείται από μια πληθώρα άλλων αντίστοιχων μέτρων.

Η αναβάθμιση των δεσμών του πανεπιστημίου με την αγορά εργασίας, η εντονότερη εισροή ιδιωτικών παραγόντων καθώς και η διασφάλιση της απρόσκοπτης έρευνας, ειδικότερα αυτής που αφορά άμεσα κρατικά και επιχειρηματικά συμφέροντα, καθιστά επιτακτική την

κατάργηση του ασύλλου. Αυτό συμβαίνει διότι δυναμικές ομάδες φοιτητών έχουν σταθεί, πολλακίς, τροχοπέδη στην εξέλιξη των προαναφερθέντων διεργασιών. Για να συμβεί αυτό «αναίμακτα» και πατώντας στις ήδη αποδυναμωμένες κοινωνικές δυναμικές κρίνεται απαραίτητη η απονομιμοποίηση του πανεπιστημιακού ασύλλου στα μάτια της κοινής γνώμης. Με όπλο τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το άσυλο μπαίνει στο στόχαστρο ως ευνοϊκή συνθήκη για την άνθιση της ανομίας μέσα στις σχολές. Ναρκωτικά, ληστείες, μαχαιρώματα, βιασμοί και λοιπά «εγκλήματα» που εγείρουν το κοινό αίσθημα, παρουσιάζονται ως καθημερινότητα στους πανεπιστημιακούς χώρους και συνθέτουν τη βασική ρητορική του κράτους για το άσυλο. Όλα αυτά την ίδια ώρα που, για παράδειγμα, το «υποχρηματοδοτούμενο» Πανεπιστήμιο Αθηνών μίσθωσε με μερικά εκατομμύρια εργατοβία καθαρισμού-security, που άνηκε σε διεθνούς απήχησης μεγαλέμπορο ναρκωτικών (Ιωάννη Μακρή, εκτελεσθέντα από ανταγωνιστικό κύκλωμα της νύχτας).

Βέβαια, πέρα από τις έρευνες για τους φράχτες στον Έβρο, τις θερμικές κάμερες, τη λοιπή ατζέντα για την αποδοτικότερη δολοφονική πολιτική του κράτους στο μεταναστευτικό αλλά και της διαχείρισης του «εσωτερικού εχθρού», μένει ακόμα να διαλυθεί η σημειολογική αξία του «ασύλλου» στην κοινωνική συνείδηση. Δηλαδή όσα περιγράψαμε ακολουθούνται από την επιβολή της σύγχρονης καπιταλιστικής ιδεολογίας στο κοινωνικό πεδίο με επίδοκο να σφραγιστεί ένας κύκλος κινηματικών διεργασιών και ο ιστορικός τους απόηχος.

Στα πλαίσια της αποστείρωσης του πανεπιστημίου απαιτείται προετοιμασία, σε κάθε επίπεδο, προκειμένου να συμπληρωθεί το σύνολο των αναγκαίων αναδιρθρώσεων. Συνεπώς είναι απαραίτητη η απόπειρα επιβολής των ωφέλιμων, για τα αφεντικά, ρυθμών στο φοιτητικό βίο. Απαιτείται η διαμόρφωση ενός **ευέλικτου και πειθαρχημένου** φοιτητικού υποκειμένου ή με άλλα λόγια του αυριανού εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού. Ενός άβουλλου και χειραγωγίσιμου δυναμικού, πρόθυμο να στελεχωσει με αφιλοκερδώς (sic) τη σκακιέρα ενός ελκυστικού, για επενδύσεις, πανεπιστημίου. Ο a priori αποκλεισμός «αντιπαραγωγικών» ατόμων από τα πανεπιστήμια με τη θέσπιση της ελάχιστης βάσης του 10 είναι το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Για όσους, παρόλα

αυτά, έχουν την οικονομική δυνατότητα να πάνε σε ένα «καλό» φροντιστήριο και ξεπερνώντας το Γολγοθά των πανελλήνιων καταφέρουν να μπουκ στα πανεπιστήμια, τα χειρότερα έπονται. Η εφαρμογή του ανώτατου ορίου φοίτησης στα (ν+2) χρόνια έρχεται να συμπληρώσει το σκηνικό της **καθημερινής εντατικοποίησης**. Αν, ειδικά, αναλογιστούμε ότι το σύνολο των από-τα-κάτω κομματιών αναγκάζονται να εργαστούν παράλληλα, η διαδικασία των σπουδών καθίσταται ασύμφορη ή/και μη-βιώσιμη. Σκιαγραφείται, έτσι, μια εικόνα όπου ο χρόνος για τη δημιουργία κοινοτικών σχέσεων και την οργανωμένη πολιτικοποίηση, εμφανίζεται παγωμένος. Με αυτόν τον εκβιασμό ολοκληρώνεται η κατασταλτική πραγματεία του κράτους μπροστά στην υποτίμηση των ζωών μας δεν υπάρχει χρόνος για αντεπίθεση.

Όσοι εν τέλει περισσέψουν και αποκλειστούν από το δημόσιο πανεπιστήμιο, δε χρειάζεται να περιμένουν κανένα νομοσχέδιο για να βιώσουν τα παραπάνω. Καθώς, για όσους απορροφηθούν από τα ιδιωτικά όσα περιγράψαμε είναι ήδη ο κανόνας. Εδώ να σημειωθεί πως σε καμία περίπτωση δεν υπονοείται ότι ένα νομοσχέδιο είναι το ορόσημο της επίθεσης των αφεντικών σε εμάς, αλλά η αποτύπωση των ταξικών συσχετισμών στο νομικό πεδίο. Συνεπώς η διάκριση μεταξύ ιδιωτικών και δημόσιων πανεπιστημίων φαίνεται να άρεται. Καθώς τα γνωστικά εργαλεία που (ανα)παράγονται τίθενται, έτσι και αλλιώς, στην υπηρεσία των συμφερόντων των αφεντικών δεν μπορούμε παρά να αντιληφθούμε τα πρότυπα λειτουργίας των κολληγίων ως την εικόνα από το μέλλον των δημόσιων πανεπιστημίων. Επιχειρείται, δηλαδή, η **απόλυτη μετακύλιση του κόστους φοίτησης στις πλάτες μας**. Πράγμα που με απλά λόγια σημαίνει: θα δουλεύουμε σαν τα σκυλιά, για να πληρώσουμε ένα πανεπιστήμιο που θα μας δώσει τη δυνατότητα να μεγιστοποιήσουμε τα κέρδη των αφεντικών μας.

Για μας είναι σαφές πως το ζήτημα της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης δεν είναι καθόλου αποκομμένο από την κοινωνική πραγματικότητα έξω από της σχολές, αλλά είναι η διαρκής αποτύπωση του ταξικού ανταγωνισμού εντός και εκτός αυτών. Συνεπώς είναι αναγκαία η **απεμπλοκή από τις συντεχνιακές λογικές** που μαστίζουν τα φοιτητικά κινήματα. Δεν είναι η ταυτότητα του φοιτητή που βάλληται καθώς του στερούν την πρόσβαση σε κάποια υπερβατική καθαγιασμένη μόρφωση. Το ίδιο το φοιτητικό υποκείμενο, μέσα από την ανομοιογένεια του, δε βιώνει τις μεταρρυθμίσεις αυτές με ενιαίο τρόπο, καθώς οι εξελίξεις αυτές θέτουν την υλική βάση μέσα από την οποία κάποιοι αποβλέπουν την ανέλιξή τους. Έτσι δε γίνεται να διαχωρίσουμε την ένταση της υποτίμησης μας από αυτή που βιώνουν και άλλα κομμάτια μέσα στο πανεπιστήμιο. Δεν μπορούμε να αντιληφθούμε την υποτίμηση της καθημερινότητας μας αποκομμένη από τα 300 ευρώ που παίρνουν οι καθαρίστριες του πανεπιστημίου για να δουλεύουν στο, κατά τα άλλα καλό δημόσιο, πανεπιστημιακό κάτεργο όπως και ο κάθε

εργαζόμενος. Δεν μπορούμε να διαχωριστούμε από τον ντελιβερά, το σερβιτόρο, τον τηλεφωνητή κ.λπ. που βιώνει καθημερινά τον εκβιασμό της μισθωτής εργασίας για να μπορεί να πληρώσει το κολλέγιο, αφού πετάχτηκε έξω από το δημόσιο πανεπιστήμιο, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να βιοποριστεί, επειδή κάποιοι θεωρούν ότι απειλούνται τα πτυχία τους.

Κανένα νομικώς κατοχυρωμένο άσυλο δεν είναι επαρκές για την άνθιση των αγώνων μέσα στις σχολές καθώς κατά αυτόν τον τρόπο δεν είναι πάρα μια φενάκη η οποία καταπατάται κατά βούληση. Ούτε είναι αρκετό να ανέβει ή να πέσει κανένα νομοσχέδιο ή κυβέρνηση για την ικανοποίηση των αναγκών και των συμφερόντων μας, καθώς αυτά δεν πρόκειται να κορεστούν όσο υπάρχουν κράτος και αφεντικά. Δεν μπορούμε πάρα διεκδικήσουμε τις κοινότητες αγώνα, τις συντροφικές σχέσεις με όλα τα κομμάτια του πανεπιστημίου που βιώνουμε την καθημερινή υποτίμηση. Δεν μπορούμε παρά να συνολοκοποιήσουμε τον λόγο μας και τις σχέσεις μας πέρα από τα συντεχνιακά ένστικτα που λανθάνουν στους αγώνες εντός των πανεπιστημίων, με ημερομηνία λήξης τις φοιτητικές εκλογές. **Να χτίσουμε την ταξική δυναμική που θα σταθεί ανάχωμα σε κάθε κίνηση που υποτιμάει την ίδια μας την ύπαρξη, που θα τροφοδοτήσει την επίθεση στο κεφάλαιο και το κράτος του**. Μέσα από τις σχολές, τις καταλήψεις, τις συγκρούσεις, τις διαδηλώσεις, πρέπει να καταστεί εκκωφαντικό ένα σαφέστατο μήνυμα:

Ν+2 ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΟΙ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΨΟΥΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

**ΑΠΑΝΤΑΜΕ ΜΕ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ**

Αυτόνομο σχήμα
φυσικομαθηματικού
asfms.espivblogs.net

